

TRIJE SONETI

Branko Žužek

Začudeno mi iščejo oči
v neslišne roje zvezd, v obok neba.
Kako nocoj med travami šumi,
kako tišina srcu šepeta!

In padem k zemlji v stari bolečini:
Srce, ki je doslej samo jemalo,
nocoj od želje, da bi se razdalo,
v neznani sli drhti ko v pajčevini.

Si našlo misel, ki ljudi vznemirja,
in cilj poti, ki svet po njej hiti
v nevidni eter večnega vsemirja?

Srce je tiho. V dalji mro luči.
Le rahli šum peroti netopirja
se zgublja v noč, ki mesec jo srebri...

Sedim na griču, blizu sem neba
in moja pesem — hvalnica tišini —
je glas piščali v jasni mesečini,
ki nanjo bog ljubezni zaigra.

Igra za vse, ki so zavrgli sanje
in iščejo vsak sebi si poti;
morda se vendar srečajo z očmi,
ko pesem izzvenela bo v spoznanje.

Igra za tiste, ki nocoj so sámi,
za tiste, ki od žalostnih skrbi
ne morejo zatisniti oči,

za tiste, ki odšli so križemsvet,
zakrili za seboj poslednjo sled
in niti v mislih niso več med nami...

Bila je misel — čul sem njen odmev:
kot sutnjo, ki nocoj je mimo šla,
kot bi z drevesa padel list na tla
in ob dotiku tožno zazvenel.

Bila je misel, ki se je utrnila,
kot se utrne zvezda sred noči
in v padanju za sestrami ihtí,
ihtí v bojazni, da bi ne ugasnila.

In glej, srce bo padlo zvezdo ujelo,
priželo k sebi jo in bo zapelo
z mirijado zvezd, ki v svetlo noč drhte.

Ujeto v njih blesteče trepetanje
poslej v nočeh bo pelo tudi zanje,
ki jih je zmagal dan in trudni spe.

DEDEK MRAZ

Saša Vuga

Čeprav je bila še mlada večerna ura, so se po ulicah vlekle nočne sence in na plašjih premraženih mimoidočih se je nabiral suh sneg, ki je bilo, ko da mrli s streh in z ogoljenih redkih dreves ob pločnikih. Od časa do časa je izza vogala pripolzel avtomobil in je bil prazničen, ker je bil črn, in moški so nosili črne čevlje, ker je v neki zaprašeni izložbi stala pobeljena deščica, ki je vabila na ples in opozarjala, da so zaželeno večerne obleke. Po ulici so se podili otročaji, poneumnjeno žlotali in kričali in odšli potlej v temačen vhod, kjer si je dedek Mraz natikal naočnike in privzdigoval rdeči nos, ker ni mogel dihati pod prebarvano lepenko. Na cesti je ostal deček, majhen in neznaten v kratko krojenem plaščku in je vlekel po cesti sanke. In se je deček čudil in se jezil, ker so sanke škripale, in ni vedel, da je treba za okovane sanke vsaj dva prstka snega.

Potlej je pripeljal tovorni avtomobil, se ustavil pred obokanim vhodom in trikrat zahupal. Iz hiše so se vsuli dečki in so hoteli čez osmrečene stranice na avtomobil, a jih je človek z neumnim obrazom in z dolgimi zalisci odgnal in je rekel, da je avtomobil za dedka Mraza